

"till life does us part"

Een vriendin voor het leven. Ik dacht die in jou gevonden te hebben. We leerden elkaar kennen in de verpleging. Het leek te klikken. We leken dezelfde gedachten en idealen te hebben. We trouwden, kregen kinderen. Ik hoorde van jou hoe je mensen dumpte, omdat ze je niet bevielen. Ze hadden een andere mening over de dingen des levens dan jij en ze waren te eerlijk. Ik was het met je eens, althans dat hield ik mezelf voor. Jij kon in mijn ogen niet stuk, een vriendin uit duizenden. Mij zou je nooit zo laten zitten, dacht ik. Soms was ik wel eens teleurgesteld, maar ik praatte het altijd weer weg. Tot je ideeën wel zo vreemd op me overkwamen, dat het niet meer weg te praten viel. Tot ik vraagtekens begon te stellen. Tot ik mijn gevoelens kenbaar maakte. Achtentwintig jaar vriendschap, weg. En nog heb ik gehoopt, hoe je me ook negeerde.

Maar ik weet nu beter. Ik had je op een voetstuk gezet waar je niet hoorde, Mijn fout!

© januari 2009, Alida, BasicPublishing.nl